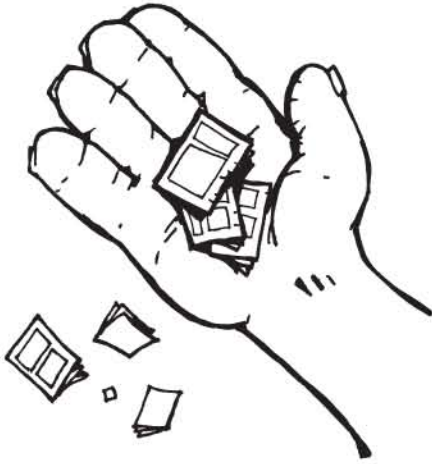

Pienet lehdet

Tervehdys! Tällä kertaa pienlehtipalstalla käydään läpi syksyn Sarjakuvafestivaaleilta ja Pieni sunnuntai -tapahtumasta mukaan tarttuneita omakustanteita. Omakustannekenttä todisti jälleen aktiivisuuttaan Sarjakuvafestivaalien pienlehtitaivaassa, joka oli suurempi kuin koskaan. Arviotavaa siis näyttää riittävän - pistäkää siis edelleen arvostelukappaleita postiin, mutta huomatkaa Pienlehtisädän muuttunut osoite!

Otto Sinisalo
Hietalahdenkatu 4 3b
00180 Helsinki

Pienlehtipalstalle voi myös lähettää kysymyksiä ja palautetta sähköpostitse osoitteeseen

otto.sinisalo@welho.com

Useita tekijöitä: Feliz navidad, Super Esteban
kspr@kingnosmo.com

Super Esteban -antologiasarjan jouluteemainen neljäs numero on yhtä riemasuttava kuin edeltäjänsäkin. Monet Super Estebanissa sarjoista ovat lähteneet liikkeelle yhdestä sanaleikistä tai visuaalisesta jiposta. Kasper Strömman ja kumppanit todistavat jälleen, että sarjakuva pääsee pitkälle yhdelläkin idealla, kunhan tekijöillä on uskallusta. He tarttuvat ideoidensa suitsiin ja ajavat ne loogiseen päätepisteeseensä ja vielä pidemmälle.

Uutena sarjana nähdään Tommi Anttilan maininnan arvoinen Kana E. Kana: sarja rakenteeltaan tismalleen samanlaisia strippejä, joissa om kaikissa sama juju. Peräkkäin luettuna lakonisen uutteran kanahahmon koettelemusten kokonaisvaikutus on aseistariisuva, kuten on koko lehtikin. Super Estebanin hyväntyylinen absurdismi voittaa puolelleen.

Pasi Pikkarainen: Hajoaminen
pasipikkarainen@netti.fi

Hajoaminen on ensimmäinen osa kolmiosaisesta kokonaisuudesta. Pikkaraiselta ei puutu kunnianhimoa: hänen tarkoituksenaan on tutkia syitä ihmisten pahoihin tekoihin fiktion kautta.

Hajoaminen on aluksi sarja maanläheisiä kohtauksia poliisikollegoista, heidän ahdistuksestaan ja konflikteistaan. Kokonaisuus on rakennettu poliisiraportin ympärille. Yksi poliiseista on murhattu ja mielettömän surmatyön tekijää etsitään. Pikkarainen tutkii hahmojaan etäältä, ironisena sivustakatsojana. Tämän jälkeen siirrytään kuvaamaan surmaajan sisäistä maailmaa. Nimesä luvattu hajoaminen näkyy sarjakuvassa muun muassa tekstin ja kuvan ristiriitana ja surrealistisena kerrontana.

Pikkaraisen harmaasävyinen piirros on paikoin epätarkoituksenmukaisen sotkuista, mutta välittää tapahtumat ja tunnelmat silti pätevästi. Tekstauksessa olisi parannettavaa: tietokoneen oletusfontin voisi korvata ja käsin tekstatut kuplat näyttävät viimeistelemättömiltä. Kauneusvirheistä huolimatta Hajoaminen on hyvä alku. On kiinnostavaa nähdä, mihin suuntaan Pikkarainen vie tarinaa tulevissa osissa.

Useita tekijöitä: Miesjuna tuut tuut
Pekko Rinkinen: Aivopesu
<http://www.happyhorsecomics.com>

Niin sanottu shokkihumori on kiroton vaikeaa, kuten jokainen kuollut vauva -vitsien kertomista koskaan yrittänyt hyvin tietää. Kun tarkoituksena on hätkähdyttää lukijaa huonolla maulla, on olemassa vaara että juttu aiheuttaakin pelkästään vastareaktion tai suurempina annoksina turtunutta välinpitämättömyyttä. Kyseessä on kaljaan

piirretty viiva, yhtä sarjakuvan otsikkoa mukailleen.

Happy Horse Comicsin nuorten miesten Miesjuna tuut tuut tanssahtelee ketterästi viivan molemmilla puolilla. Joistain kokoelman sarjoista puuttuu laajalle leijonalle olennainen itsetiedostaminen tai niiden huono maku ei vain ole riittävän huono. Jukka Tiluksen toteavat mutta irstaaat dialogipalat erottuvat kokonaisuudesta edukseen samoin kuin Jussi Kosken ja Mika Korennon yksisivuiset. Miesjunan parasta antia ovat kuitenkin täyttä seipitettä olevat tekijäesittelyt sekä mainion perverssi juliste piirtäjästä.

Myöskin Miesjunaan piirtänyt Pekko Rinkinen ponnistaa hänkin Happy Horse Comicsin tallista. Rinkinen selkeästi tavoittelee sarjakuvillaan juurikin mainittua vasta-reaktiota.

Kalervo Palsaan on kuitenkin vielä matkaa. Aivopesussa on liaksi toistoa ja kokonaisuutena se pääasiassa puuduttaa. Lehden keskiosa on omistettu tylsäkkoille vitsiparodioille, mutta alku- ja loppupäässä mukana on myös hyviä oivalluksia. Neurooseissaan kylpevä ”Jäbä” on tunnistettava ja lopun omaelämäkerrallinen kosketus on hyvä. Rinkisen pitkä, omaelämäkerrallinen sarjakuva voisi olla näkemisen arvoisen.

Sanni Seppä: Näin tyttö hoitelee toisen tytön
sanninen@ekit.com

Sepän pieni värivihkonen opettaa sarjakuvan keinon olennaisia asioita tyttöjen välisestä ystävytydestä. Värikuvin esitellään erilaisia asentoja ja liikkeitä. Aihetta käsitellään rennolla huumorilla, perusasioitakaan unohtamatta: ”Aluksi pitää olla hellä ja sanoa nättejä”. Pienellä soveltamisella pojatkin voivat oppia käsikirjasta jotain. Minä ainakin opin!

Jussi Salakka: Otto #6
otto@at-the-chunkys.com

Kansikuvassa harmaaviittainen super-sankari Otto lentää maaliviivan läpi: näinkö päättyy yksi viime vuosien veikeimmistä omakustannesarjoista? Kuudes Otto-julkai-

Pekko Rinkisen Aivopesu. Juhani Palmu soittaa Nykäsen Matille.

su kokoaa Suomen kuvalehdessä ilmestyneet Otto-stripit yksiin kansiin, poikkeuksellisesti väreissä. Kyseessä on eräänlainen alkuperätarina, jossa käydään läpi tavallistakin tavallisemman supermiehen hyvin arkipäiväiset ensimmäiset seikkailut.

Stripeissä on hieman totuttua enemmän selittävää tekstiä - lieneekö kyseessä yritys puhutella päivälehdessä kautta niin sanottua suurta yleisöä? Tästäkin huolimatta kuudes numero on kokonaisuutena Otto-sarjan ehein, oivaltava sarja lakonista huumoria ja havaintoja inhimillisestä pyristelystä. Jos tämä jää viimeiseksi Otto-sarjakuvaksi, on se sarjan arvoinen päätös.

Tommi Hämäläinen: Paremmen väen tarina

Tommi Hämäläinen: Vaarallinen levy tieto_kon3@luukku.com

Hiljaksen omakustanteita julkaisevalta Tommi Hämäläiseltä on ilmestynyt kaksi uutta lehteä. Vaarallinen levy on absurdi kuvaelma, vertauskuva tuhoisasta nostalgista. Tarina lähtee liikkeelle divareista, joista mies etsii ”nazi-levyjä”. Siirrytään tilanteeseen, jossa miehen valtava puskutraktori häiritsee tienoon ihmisiä ja hanhea, joka käy vastatoimiin. Hyvin vertauskuvallista, hyvin tulkinnanvaraista.

Paremmen väen tarina on taas asteen lineaarisempi kertomus. Tuokiokuvien jälkeen se tasoittuu kertomukseksi naisesta, tämän avioliitosta ja tämän viehtymyksestä rahtareihin. Tarinassa on ilahduttavaa tragikoomista otetta. Kokonaisuutta ryhdittää absurdi kuvasto, joka vilisee symboliikkaa.

Hämäläisen vahvuus onkin hänen rosoinen pürrosjälkensä ja tapa, jolla hän sitoo tapahtumat paikkaan taustoilla ja perspektiivin käytöllä. Hänen yksittäisen kuvansa ovat paikoin sangen vaikuttavia. Enemmän sarjakuvallisuutta jää kaipaamaan molemmilta tarinoilta: Hämäläinen piirtää jokaiselle sivulle yhden kuvan ja tekstit roikkuvat niiden päällä tai vieressä. Sarjankuvallista tyypillisiä elementtejä käyttämällä kokonaisuus voisi olla tarkoituksenmukaisempi.

Amina: Rakkaat siskot, osat 1-8
<http://www.rakkaatsiskot.net/>

”Onpa ruotsalaista” on ensimmäinen vaikutelma Aminan ihmissuhdesarjakuvasta kokonaisuutena. Vertaus saattaa olla hieman epäreilu, mutta Rakkaissa siskoissa on samaa otetta kuin esimerkiksi Kemin sarjakuvakilpailussa viime vuosina menestyneiden nuorten ruotsalaisten nais-tekijöiden tarinoissa: visuaalista ulkoasua tärkeämpää on päähenkilöiden sosiaalisten ja psyykkisten prosessien kuvaaminen. Aminan pürrostyylillä onkin varsinkin sarjan alus-

Romantiikkaa ja yhteiskuntakritiikkiä
Amin
Rakkaat siskot
-sarjakuvalehti
TUTUSTUMISPAKETTI
(osat I-III + uudempi numero eli 50 sivua sarjakuvaa) } 7€
sis. postikulut }
473047-923275 (SOP)
ja postiosoite viestikenttään tai amina@rakkaatsiskot.net
www.rakkaatsiskot.net

sa melko huolittelematonta, mutta ihmiskuva sitäkin terävämpää.

Jo kahdeksanteen osaansa ehtinyt sarja seuraa kahden siskoksen ja näiden lähipiirin vaihteita. Hahmot ovat monipuolisia ja kaunistelemattomia: etenkin vaaleanpunaista prinsessaanelmaa elävä Jenni on hyvin tunnistettava. Hänen selkeästi pohjustettua, vääjäämätöntä romahdustaan huomaa jäävänsä oikein odottamaan. Rakkaat siskot tarjoilee runsaasti vastaavia koukkuja kärsivällisille lukijoille.

Useita tekijöitä: Sarjari #65
<http://go.to/sarjari/>

Sarjarin 65. numeron teemana on muoti. Antologian johtosarja asettaa sen linjan. Siinä Tiitu Takalon pelaa jukstapositiona: muotilehtien valokuvia muistuttavien potrettien päälle on lisätty otsikoita naisiin kohdistuvasta väkivallasta.

Muiden tekijöiden suhtautuminen aiheeseen ei ole aivan yhtä provokatiivinen. Muotia käsitellään niin ironisen hyväksynnän kuin lakonisen halveksunnan kautta. Parhaiten maaliin osuu Jarno Latva-Nikkolan Moderni fajia, joka kaikessa räivittömyydessään onnistuu tavoittamaan jotain olennaista muodin tekemisen ja muodikkouden käsitteen ristiriidoista.

Maininnan ansaitsee myös Mika Lietzenin Pseudojoen rannalla, joka kommentoi nokkelasti edellisen Sarjarin sisältöä. Antologiajulkaisut kaipaavat usein esipuhetta ja jos Lietzenin sarjakuva nyt ei varsinaisesti sellainen olekaan, toimii se jonkinlaisena jälkikirjoituksena.

Matias Teittinen: Spank No. 1
<http://www.at-the-chunkys.com/>

Spankin ensimmäisessä numerossa nähdään joukko Matias Teittisen humoristisia sarjakuvia. On välittömän ilmeistä, että

Teittisellä on piirtäjänä skaalaa. Spankissa nähdään niin eläinhahmocarikatyyrejä kuin naturalistisia ihmishahmojakin. Myös eri tyylien parodiointi luonnistuu: lehden päätää hersyvä parodia sisällöttömästä omaelämäkerrallisesta sarjakuvasta.

Spankin heikkous on sen sarjojen lyhyys yhdistettynä pieneen sivumäärään. Tällaisenaan Spankin lukee ja unohtaa nopeasti, varsinkin kun osa eläinsarjoista on käsikirjoitukseltaan sangen köykäisiä. Olisi hauska nähdä Teittiseltä pidempiä kokonaisuksia. Lisää tätä, siis!

Kaisa Leka: Two stories
<http://www.absolutetruthpress.com/kaisa/>

Kaisa Lekan uusi omakustanne saapuu kirjekuoressa. Kuten Lekan sarjakuvissa yleensäkin, paketin ulkoasu on innovatiivinen ja kaunis. Kahden sarjakuvavihkon kokonaisuus kertoo saman tarinan kaksi puolta. Arrival-osa kuvaa Leka-ankan matkaa Ukrainaan. Vieraan maan merkilisyysä tutkitaan läheltä, lempeän humanistisesti. Departuressa puolestaan Kaisa-hiiri viettää aikaa yksin kotona Lekan ollessa matkoilla ja päätyy pohtimaan pimeän pelkoa, aaveita ja eksistenttisiä kysymyksiä.

Molemmat sarjakuvat liikkuvat kahdella tasolla: toisaalta on sarjakuva, toisaalta sivun alareunassa kulkeva kirjeen teksti. Arrivalissa tämä toimii paremmin, sillä tarina liikkuu eri tilanteissa ja tapahtumapaikoissa. Departuressa taas itse sarjakuva keskittyy päähenkilön sisäiseen pohdiskeiluun ja kaksi päällekkäistä monologia syövät tilaa toisiltaan. Näistä pienistä kerrottavista puutteista huolimatta kokonaisuus on taattua Kaisa Leka: tarkkanäköistä ja hienovaraisen hauskaa.

Otto Sinisalo